

Kertész Eszter

Sírkert

A sírok között macska jár,
fölköttük lázas sietséggel
gerle röpül – csőrében vékony ág.

Bokáig érő borostyánból
kék jácint bújik csokrosan
s valami apró sárga-fényes
– a lenti árnyhoz nincs közük.

A madárdalba gyermekhang vegyül.
A temetőben jár-kelet az élet.
Jár-kelet az Élő.
Itt nincs halál.

Folyóírás

Tomaji Attilának

A gyermek orrát, párnás tenyerét
az átlátszó és hideg síkra nyomja.
Bentről nézi kintiek életét,
de a magáét kellene, hogy kimondja.

Ujjai alatt az üveg vízzé olvad.
Kimondatlan szavaktól fuldokol.
Mint deszkaszálat, markolja a tollat.
Elé a víz füzetlapot sodor.

Hullámzó folyó írja a versbeszédet,
vagy szavad hozza létre örvényeit?
Bárhogyan is: szótól tisztul a lélek,
az ige testeddé forrasztja sebeid.

Leckék apámtól

Hallottalak magas szószekekről beszélni,
láttalak alacsony sámliin kuporogni,
amint hat pár cipőt tisztítasz, fényezel.

Fogtam a kezed, csuklómat szorítottad.
Kaptam belőle áldást, kenyeret.

Láttam soraidat szőlőben, veteményesben,
gyöngybetűs füzetekben, gépelt lapokon.

Isten sem tétlen – tőled tudom.